

Bazen tek yapman gereken **cesur** bir adım atmaktır...

KAHRAMAN POSTACININ GİZLİ PLANI

BEN DAVIS

 tudem

**KAHRAMAN
POSTACININ
GİZLİ
PLANI**

BEN DAVIS

KAHRAMAN POSTACININ GİZLİ PLANI

© 2023, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © Ben Davis, 2023
kapak resmi © Michael Parkin, 2023

İlk baskı 2023 yılında, İngiltere’de *My Brilliant Plan to Fix Everything* adıyla Scholastic UK tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Ben Davis
TÜRKÇELEŞTİREN: Mert Doğruer
EDİTÖR: Yağmur Yavaş Aydın
SON OKUMA: Ümit Mutlu
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Şubat 2024 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-853-0

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

KAHRAMAN POSTACININ GİZLİ PLANI

BEN DAVIS

 tudem

Ben Davis

Kitapları yayımlanmış ödüllü bir yazar olmadan önce kütüphanecilik yaptı, radyo programları ve çeşitli dergiler için şakalar yazdı. Çocuklar ve gençler için üretmeye devam eden Ben Davis, eşi ve iki çocuğuyla Staffordshire'da yaşıyor; okullarda yaratıcı yazarlık atölyeleri ve etkinlikler düzenliyor; bir yandan da postacılık mesleğini sürdürüyor.

Tudem Yayın Grubu'ndan çıkan kitapları:

Ultra Çocuk ile Harika Köpek (*roman*)

Babam Nasıl Fenomen Oldu? (*roman*)

Çorba Dayanışması (*roman*)

Kahraman Postacının Gizli Planı (*roman*)

Tüm postacılar için.

Birinci Bölüm

Annem beni yağlı barbekü maşasıyla dürterek, “Keyiflensene biraz,” diyor. “Norris ailesinin geleneği bu!”

Yani, haklı tabii. Yaz tatillerinin ilk günlerinde hep barbekü yaparız. Şimdiye kadar her yıl ben, ablam Indie, annem ve babam olurduk. Ama bu yıl ilk kez babam yok ve bana kalırsa, babam yoksa barbekü de olmamalı.

Babam bu aile geleneğimize, ateşin başında olmaya bayılırdı. Hamburger köftelerini havaya fırlatıp spatulasıyla yakalar, kepeciyi mikrofon gibi tutarak aşırı yüksek ve detone sesiyle şarkılar söylerdi. O rezalet *kaslı adam resimli mutfak önlüğünü* giyip anneme göz kırpardı. Epey eğlenirdik. En önemlisi, her şey Doğal Düzen’e uygundu: Rahat ve tanıdıktı. Babam evden gittikten sonra işlerin çivisi çıktı ve düzen bozuldu. O zamandan beri, kendimi parçalarına ayrılan bir uzay gemisindeymişim de, giderek boşluğun daha derinlerine çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Yarısı yenmiş ve her zamanki tadından eser olmayan hamburgerimi bırakıp, “Babamın neden burada olamadığını bir daha söylesene,” diyorum anneme.

Annem de, pırzollalara sos nasıl yapıyorsa sesine öyle yapışan zorlama bir neşeyle, “Biliyorsun nedenini,” diyor. “Kim sosisli ister bakalım?”

Gözlerini telefonundan ayırmadan tabağını havaya kaldıran Indie, “Bana sadece sosis,” diyor. “Keto yapıyorum da.”

Keto ne demek, bilmiyorum, umurumda da değil. Belki tam bir kâbus gibi olmaktır, ha? Çünkü babam gittiğinden beri Indie her zamankinden de beter. Artık sadece siyah giyiniyor. Sebep olarak da “dağılan ailemizin yasını tuttuğunu” söylüyor. Cidden mi ya? Ben de yas tutuyorum ama giysilerimi değiştirmem gerekmiyor. Indie on yedi yaşında olduğu için babamla benden beş yıl daha fazla zaman geçirdiğini, bu yüzden onu daha çok özlediğini iddia ediyor. Ama bence bütün mesele onun ilgiyi üzerine çekmeye *bayılması*.

Annem uzaklarda batan güneşi başıyla gösterip, “Şuraya bakın,” diyor. Bizim sokak yüksek bir tepenin doruğunda; bu sayede uzaklardaki ormanın ve gün ışığıyla parıldayan kanalın güzel bir manzarasına sahibiz. Babam eskiden dışarıda bahçe koltuğuna kurulur, “krallığını incelediğini” söylerdi. Tabii bu, onun değişmesinden ve Doğal Düzen’in bozulmasından önceydi.

Annem müthiş sıkıcı bir sesle, “Geceleri gök kızarıncı ne derler bilirsiniz, değil mi?” diye soruyor.

Indie’yle benim bir şey söylememizi bekliyor galiba ama sessiz kalıyoruz. Bu bir barbekü partisinden çok cenaze törenine benziyor.

Annem gözlerinin önündeki bir tutam asi saça üflüyor ama saçlar oldukları yerde hoplayıp kalıyor. “Çobanların yüzü gülermiş derler!” Annem emlakçı, yani işi çöplükleri saray gibi

göstermek. Yalnız, şu anki durumda bunu başaramıyor. “Peki sabahları gök kızarınca ne derler, onu bilir misiniz?”

“Nükleer kıyamet mi?” diyor Indie ve beni güldürüyor. Vay be, istediği zaman komik de olabiliyormuş.

“Indie!” diye çıkışıyor annem. “Alex, sen de coşturma şunu!”

Şahane, şakayı yapan Indie olsa bile yine ben azar işitiyorum. Hayata bak. Sağ cebimi kontrol ediyorum. Telefon: *Burada*. Sol cebimi kontrol ediyorum. Cüzdan: *Burada*. Neden bir cüzdanım olduğunu bile bilmiyorum. Param falan da yok ki. Cüzdanın içinde sadece ilçenin sosyal tesisine girmeme yarayan bir kart ile bir sene önceden kalma iki tren bileti var. Ama yine de bunların ceplerimde olmaları lazım. Doğal Düzen’in işleyişi böyle.

“Hu-huu!”

Bahçe kapısının öteki tarafından bir ses geliyor. Sahibini hemen tanıyorum.

“Baba!” Ben ayağa fırlarken, babam elini bahçe kapısının öteki tarafına atıp kilit dilini indiriyor ve bahçeye giriyor. Üstündeki takım elbiseyi en son beş yıl kadar önce, kuzenimin düğününde giymişti, kıyafet şimdi yırtılacakmış gibi görünüyor. Saçlarını taramış, tıraş da olmuş ama derisini kesmiş olmalı çünkü çenesinde, ortası kırmızı lekeli, minik bir mendil parçası var. Elinde plastik bir poşet sallıyor.

Sahte neşesiyle, “Norris ailesi yaz barbeküsünü bensiz yapıyorsunuz demek, ha... İnanamıyorum!” diyor.

Kendi sahte mutluluğunu çoktan kaybeden annem, “Carl,” diyor, “bunu konuşmuşuk.”

Ama babam onu duymazdan gelip hızlı adımlarla ızgaranın başına yürüyor. Boş hamburger köftesi kutusunu dürterek, “Bu neymiş?” diyor. “Kendi markanız mı? E ama olmaz ki öyle.”

Elini poşetin içine atıp biraz et çıkarıyor ve ufak barbekü masasının üstüne sertçe bırakıyor. “Bunu Fishwick’teki Kasap Wilson’dan aldım. İhtiyarı uzun senelerdir tanırım, o yüzden bana etin hasını verir. Ailem için hep en iyisi.”

Annem tekrar, “Carl,” diye uyarıyor.

Babam, Indie’yle ikimize doğru eğilip alınlarımızı öpüyor. Doğal Düzen işte *böyleydi* ama artık bozuldu. Olan biteni bulanık bir aynadan görüyor gibiyim.

“Bak Kate, feci durumdaydım, biliyorum, gerçekten,” diyor babam. “Ama değiştim. Baksana hâlîme!”

Babam kollarını iki yana açmış dururken annem de ona bakıyor. “Eski takım elbiseni giyip biraz et alınca her şeyin düzeleceğini mi sanıyorsun?” diyor annem.

Babamın kolları sertçe tekrar yanlarına iniyor. Bütün hevesinin kaçtığı belli. “Tabii ki sanmıyorum ama bir yerden de başlamak gerekir, değil mi?”

Annem elindeki maşayı bırakıp alnını ovuyor ve orada kömür lekesi oluşuyor. “Bunu defalarca konuştuk Carl; ne zaman anlayacaksın, bilmem.”

“Biliyorum,” diyor babam, “ama bir dinle beni.”

“Dinlemek istediğimden emin değilim,” diyor annem ve bize doğru eğiliyor. “Çocuklar, içeri gidebilir misiniz lütfen? Bunları duymanızı istemiyorum.”

“Olmaz!” diyorum. “Ben babamın burada olmasını istiyorum.”

“Ben de,” diyor Indie. “Hem zaten şimdikinden daha travmatize olma ihtimalim yok ki.”

Şu an ortak görüşte olsak da, Indie hâlâ dünyanın en sinir bozucu insanı.

Annem ise sesini yükseltiyor. “Dedim ki *lütfen* içeri gider misiniz.”

Babam, “Onlar benim de çocuklarım!” diye çıkışıyor.

Sonra da tartışmalarına devam ediyorlar: Ayrılmalarından önceki yıl tekrar tekrar duyduğum tartışmanın aynısı. Babamın son derece mutsuz olduğunu anlattığı, annemin başta yardımcı olmaya çalışsa da ne diyeceğini şaşırıp yaka silktiği, sonra babamın pis pis konuştuğu, annemin de pis pis karşılık verdiği, ben odamı ne kadar toplasam ve her şeyimi tam olmaları gereken yere koysam da kesilmeyen tartışma...

“Bak Carl, hayatının gidişatından memnun olmadığını biliyorum. Yirmi yıl boyunca postacılık yapmak istemediğini de biliyorum, yazar olmak gibi muhteşem hayallerin olduğunu da,” diyor annem. “Peki sen yazarların n’aptığını biliyor musun? Yazı yazar onlar. Böyle, oldukları yerde yakınıp durmazlar.”

“Bak, ben meşgul biriyim,” diyor babam. “İşim bitince de fazla yorgun oluyorum.”

Annem gülüyor ama gülüşünde hiçbir sıcaklık yok, zaten dudakları neredeyse hiç kıvrılmıyor da. “Eh, o zaman sana ne diyeceğimi bilmiyorum Carl. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

KAHRAMAN POSTACININ GİZLİ PLANI

Alex'in, ailesini bir araya getirmek için **MÜKEMMEL** bir planı var:

1. Babasını kitap yazmaya ikna etmek.
2. Babası kitabını yazarken onun yerine postacılık yapmak.
3. Postacılık yaparken gizli planını kimsese çaktırmamak.

Ancak aksilikler peşini bırakmıyor, yoluna engeller çıkıyor, düzelmesi gereken her şey daha da bozuluyor. Neyse ki yeni tanıştığı, teknede yaşayan gizemli arkadaşı Willow var...

Ödüllü yazar Ben Davis kendi hayatından yola çıkarak kaleme aldığı bu kitapta yine hassas konuları incelikle, mizah ve macera dolu bir kurguyla ele alıyor; aile ve arkadaşlık bağlarının, dürüstlük ve değişimin önemini vurguluyor.

ISBN: 978-605-285-853-0

9 786052 858530

tudem.com

facebook twitter instagram tudemyayingrubu